

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D., ve věci

žalobkyně: **S. S.**, narozená X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/22439-916, sp. zn. SZ/MPSV-2019/77822-916,

takto:

- I. V řízení, které bylo přerušeno usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 5. 2020, č. j. 75 Ad 3/2020-25, **se pokračuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/22439-916, sp. zn. SZ/MPSV-2019/77822-916, **se zrušuje pro vadu řízení a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 108 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/22439-916, sp. zn. SZ/MPSV- 2019/77822-916, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Žatec (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 3. 2019, č. j. 10886/2019/ZAT, kterým bylo rozhodnuto ve věci opětovného posouzení nároku poskytovat žalobkyni příspěvek na péči v původní výši 4 400 Kč měsíčně od ledna 2019.
2. Řízení bylo přerušeno usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 5. 2020, č. j. 75 Ad 3/2020-25, neboť byl podán podnět k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí Ministryni práce a sociálních věcí. Z přípisu Ing. L. F., předsedkyně rozkladové komise, č.j. MPSV-2020/77267-513/2, vyplynulo, že podnět žalobkyně nebyl shledán důvodným, a proto soud výrokem I. rozhodl o pokračování v řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně nejprve podrobně zopakovala dosavadní průběh správního řízení a následně namítala průtahy a neúměrnou délku správního řízení. Uvedla, že správní orgán I. stupně zahájil řízení z moci úřední dne 18. 12. 2018 a žalobou napadené rozhodnutí, vydané v odvolacím řízení, obdržela žalobkyně až dne 13. 2. 2020, řízení v obou stupních tedy trvalo celkem 14 měsíců. Žalobkyně tvrdila, že jí neúměrnou délkou řízení vznikla újma, neboť musela dlouho vyčkávat na rozhodnutí.
4. Žalobkyně namítala rozpor mezi provedeným sociálním šetřením správního orgánu I. stupně ze dne 18. 12. 2018 a závěry posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“). Namítla, že ze sociálního šetření provedeného správním orgánem I. stupně vyplynulo, že nezvládá následující základní životní potřeby: mobilita (obrovské bolesti celého těla, motolice, závratě, hrozí pády), komunikace (potíže s pravou rukou, třes, křeče v obou rukou, nezvládá rukou napsat delší text, ale podpis zvládne), stravování (veškerou stravu žalobkyni o víkendu navaří dcera, žalobkyně není schopna stát u plotny, přenášet plné hrnce a talíře), oblékání a obouvání (problémy má v případě, že má akutní problém s krční páteří, poté není schopna zvednout ruce nahoru, spodní oblečení si vůbec není schopna obléci sama), tělesná hygiena (potřebuje pomoc s omytím dolní části těla), výkon fyziologické potřeby (trpí inkontinencí), péče o zdraví (sousedka jí jednou týdně připravuje léky do dávkovače), osobní aktivity (žalobkyně chodí do zaměstnání na zkrácený úvazek, práce ji vyčerpává, nemůže vykonávat aktivity přiměřené svému věku) a péče o domácnost (domácí práce i nákupy obstarávají pečující osoby), tedy, že žalobkyně potřebuje pomoc jiné osoby při celkem 9 základních životních potřebách. Posudková komise jako nezvládnuté neuznala celkem 4 základní životní potřeby: orientace, komunikace, výkon fyziologické potřeby a péče o zdraví. Jako nezvládnuté uznala posudková komise pouze 6 základních životních potřeb. Žalobkyně uvedla, že posudková komise vycházela z neúplného a nepřesně popsání diagnostického souhrnu.
5. Žalobkyně poukázala na to, že posudková komise v posudku uvedla, že se v případě žalobkyně nejedná o těžkou paresu na horních končetinách, že žalobkyně je schopna rehabilitovat sama a že v posledním lékařském nálezu není zmiňován třes ani paretické postižení dominantní pravé končetiny. Posudková komise dále uvedla, že podle výsledku sociálního šetření je žalobkyně schopna se podepsat a napsat krátký text. Podle názoru posudkové komise bylo sociální šetření provedené dne 18. 12. 2018 v souladu se zjištěným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutkovým stavem. Žalobkyně namítla, že tato tvrzení posudkové komise nemají oporu v uvedeném sociálním šetření, v kritériích posuzování zdravotního stavu podle ust. § 9 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb, zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) ani v doložených lékařských zprávách ve zdravotní dokumentaci žalobkyně. Za prvé, těžká paresa na horních končetinách nejeví žádné regenerační projevy, jak dokládalo několik lékařských zpráv, z poslední doby lékařská zpráva MUDr. I. P., z ambulance bolesti, ze dne 3. 3. 2020. Ohledně rehabilitace žalobkyně namítla, že v sociálním šetření nebylo uvedeno, že je schopna rehabilitovat sama, při rehabilitaci jí vždy pomáhá pečující osoba. Snaží se cvičit 2x denně a bez cvičení by již podle svého tvrzení byla odkázána na invalidní vozík. Žalobkyně označila tvrzení posudkové komise, že je schopna rehabilitovat sama a že je to uvedeno i v sociálním šetření, za nepravdivé. Žalobkyně dále uvedla, že třes končetin je v lékařských zprávách uváděn opakovaně. Pokračovala, že podle lékařských zpráv MUDr. M. P. ze dne 7. 2. 2020 a MUDr. I. P. ze dne 3. 3. 2020 může být postižení páteře ovlivněno i pozitivním nálezem pathogenních borelií. K tvrzení posudkové komise, že je schopna napsat krátký text, poukázala žalobkyně na výsledek sociálního šetření, z kterého vyplývá, že nezládne napsat delší text, pouze se podepsat. Žalobkyně uvedla, že tvrzení posudkové komise, že schopnost napsat krátký text vyplynulo ze sociálního šetření, je nepravdivé.

6. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby žalobkyně namítla, že jí nebyla přiznána posudkovou komisí s odůvodněním, že žalobkyně doma výkon fyziologické potřeba zvládne sama bez pomoci. Ve výsledku sociálního šetření je konstatováno, že žalobkyně má velké problémy, pokud potřebuje navštívit toaletu jinde než v domácím prostředí. Vlivem úniku moči navíc u žalobkyně dochází k potřísnění oděvu a následné očištění a převlečení již nezládne bez pomoci jiné osoby.
7. Žalobkyně dále poukázala na rozpor mezi závěrem posudkové komise a posudkovým hodnocením posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Louny (dále jen „OSSZ“) ze dne 15. 1. 2019, neboť oba posudky navíc vycházely z odlišných diagnostických souhrnů.
8. Žalobkyně uzavřela, že závěry posudkové komise nejsou v souladu se sociálním šetřením a posudkovým hodnocením posudkového lékaře OSSZ.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy. Posudková komise zasedala v odborném složení a byl vypracován posudek, který žalovaný považoval za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek. Žalovaný měl za to, že v dané věci bylo provedeno řízení jak v souladu se zákonem o sociálních službách, tak v souladu se správním řádem. K délce trvání řízení žalovaný uvedl, že žalovaný převzal odvolání dne 17. 4. 2019, od tohoto data bylo řízení přerušeno po dobu posuzování zdravotního stavu a po tuto dobu podle ustanovení správního řádu lhůta neběží. Po obdržení posudku dne 15. 1. 2020 bylo rozhodnutí vypraveno dne 4. 2. 2020, z čehož podle žalovaného vyplývá, že samotné správní řízení bylo provedeno ve lhůtě 30 dnů, tedy v souladu se správním řádem. Ke lhůtě posuzování zdravotního stavu žalovaný uvedl, že lhůta cca 10 měsíců byla ovlivněna v tu dobu nízkým personálním obsazením oddělení výkonu posudkové služby Ústí nad Labem. K námitce žalobkyně ohledně zdravotního stavu a posouzení zdravotního stavu žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v rámci žalobkyní podaného podnětu k přezkumnému řízení případem zabývala i rozkladová komise, která nezjistila jeho důvodnost. Žalovaný v závěru navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně souhlasila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.
14. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb.

15. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).
16. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
17. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
18. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 6 Ads 17/2013, www.nssoud.cz, který v obecné rovině dopadá i na daný případ, je uvedeno, že v řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přešetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.
20. Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je stěžejním důkazem, je tak třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 4 Ads 57/2009, www.nssoud.cz).
21. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. 4 Ads 495/2019, www.nssoud.cz, je uvedeno, že pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro zvládnání určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit. Posudek posudkové komise musí splňovat požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a musí se vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by měl být zdůvodněn a být přesvědčivý i pro soud, který nemá odborné lékařské znalosti. Posudková komise by se podle názoru Nejvyššího správního soudu měla vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zejména těmi namítanými posuzovaným a své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Nejvyšší správní soud uvedl, že odvolací orgán nesmí pouze převzít závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zabýval z pohledu tvrzených rozporů či nedostatků. Nejvyšší správní soud uzavřel, že posudek, který nesplňuje požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti zakládá vadu řízení před správním orgánem.
22. Žalobkyně má za to, že vedle uznaného nezvládnání základních životních potřeb mobility, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, osobních aktivit a péče o domácnost nezvládá i základní životní potřeby komunikace, výkonu fyziologické potřeby a péče o zdraví, vymezené pod písm. c), g), h) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.
23. Za schopnost zvládat základní životní potřebu komunikace se považuje stav, kdy je osoba schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a porozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající jejímu věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
24. Soud v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 3. 2. 2020, kterým bylo konstatováno, že žalobkyně nezvládá pouze základní životní potřeby mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost, přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá ve věci pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobkyně podle právní úpravy příspěvku na péči.
25. Ze správního spisu vyplývá, že dne 15. 1. 2019 byl zdravotní stav a stupeň závislosti žalobkyně posouzen posudkovým lékařem OSSZ Louny, který dospěl k závěru, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně nezvládá dle zákona o sociálních službách 6 základních životních potřeb, a to mobilitu, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě tohoto posudku bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí ze dne 15. 3. 2019, č. j. 10886/2019/ZAT, kterým byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně (II. stupeň závislosti – středně těžká závislost).

26. Ze sociálního šetření konaného dne 18. 12. 2018, které bylo podkladem pro rozhodování správního orgánu I. stupně, vyplynulo k základní životní potřebě komunikace, že žalobkyně otázkám rozumí, odpovídá souvisle a k věci. Ráda čte knihy, televizi si pustí, v zaměstnání používá PC. Telefon zvládne použít. Dále ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobkyně má třes a křeče v obou rukách, v pravé horší. Rukou nezvládne napsat delší text, zvládne pouze podpis.
27. Posudková komise ve svém posudku ze dne 9. 1. 2020 (jejímu jednání nebyla žalobkyně přítomna, a proto nebylo provedeno vlastní vyšetření posudkovou komisí) neuznala nezvládnutí základních životních potřeb orientace, komunikace, výkon fyziologické potřeby a péče o zdraví. Základní životní potřeby komunikace, výkon fyziologické potřeby a péče o zdraví přitom byly v sociálním šetření ze dne 18. 12. 2018 označeny jako nezvládnuté.
28. Posudková komise se vyjádřila k základní životní potřebě komunikace tak, že žalobkyně zvládne napsat sama rukou krátký text a že jí zjištěný zdravotní stav je v souladu s provedeným sociálním šetřením. Z provedeného sociálního šetření ovšem vyplynulo, že se žalobkyně zvládne pouze podepsat, schopnost napsat krátký text ze sociálního šetření nevyplývá. Soud na tomto místě připomíná, že podmínkou pro zvládnutí základní životní potřeby komunikace je podle bodu 3 písm. c) přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. schopnost vytvářet rukou psanou krátkou zprávu.
29. Ze shora uvedeného je patrné, že ačkoli dříve posudek posudkového lékaře OSSZ posoudil stejně jako posudková komise základní životní potřebu komunikace u žalobkyně jako zvládnutou, avšak posudková komise ve svém posudku, který byl základem pro žalobou napadené rozhodnutí, uvedla, že jí zjištěný zdravotní stav je v souladu s provedeným sociálním šetřením a na sociální šetření se výslovně odkazovala. Z tohoto důvodu soud považuje posudek posudkové komise za nepřesvědčivý. Z uvedeného důvodu soud dospěl k závěru, že správní řízení bylo zatíženo vadou, a proto soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí zrušit.
30. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně dále namítala průtahy a neúměrnou délku správního řízení. Soud upozorňuje, že průtahy ve správním řízení nejsou důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Prostředkem ochrany práv před nečinností je podnět k nadřízenému správnímu orgánu na učinění opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. V případě neúspěšného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu lze podat žalobu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a násl. s. ř. s.
31. Soud dále uvádí, že soud nemohl přihlídnout k žalobkyní předloženým lékařským zprávám vydaným po 3. 2. 2020, tedy po vydání napadeného rozhodnutí, neboť podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tyto zprávy má žalobkyně možnost předložit ve znovu otevřeném odvolacím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

32. S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť nebylo dostatečně reagováno na protichůdné závěry posudků a sociálního šetření spočívající v rozdílném hodnocení zvládnání základní životní potřeby komunikace. Vzhledem ke zjištěné vadě přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl soud o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně splnění požadavku na dostatečné zdůvodnění správního rozhodnutí a ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby spolu s jeho náležitým promítnutím ve správním spise. Pro úplnost soud poznamenává, že jím zaujatý názor v této věci koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu k této problematice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63, dostupný na www.nssoud.cz). Soud se nezabýval dalšími námitkami žalobkyně, neboť dojde k novému posouzení zdravotního stavu a stupně závislosti žalobkyně a vydání nového rozhodnutí, takže tyto současné námitky ztrácí relevanci.
33. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 108 Kč odpovídající vynaloženému poštovnému. Soudní poplatek žalobkyně nehradila, jelikož je předmětné soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno. Jiné náklady žalobkyně nahradit nepožadovala, ani jí podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti výroku I. není opravný prostředek přípustný.

Proti výroku II. a III. rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. ledna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)